

(čís. 10 Věstníku z roku 1925) jest nahraditi dosavadní název obce sídla firmy, který nebyl pojat do statistického lexika obcí v Čechách, úředním názvem obce vyznačeným v tomto lexiku a to i tehdy, byl-li onen název součástí firmy. V tomto smyslu rozhodl nejvyšší soud opětovně a nemá příčiny, by se od tohoto právního názoru uchýlil (srv. rozh. čís. 5275 a 5429 sb. n. s.). Než rejstříkový soud nepostupoval přesně dle předpisů nařízení čís. 1784, které soudům ukládá, aby o obmýšlené změně znění firmy zpravily jejího majitele s výzvou, aby do stanovené lhůty soudu oznámil, zda nové znění firmy běře na vědomí, či zda hodlá opovědět jiné znění. Teprve kdyby se majitel firmy k této výzvě nevyjádřil, neb nové znění firmy neohlásil, bylo by postupovati dále podle uvedeného nařízení. Poněvadž se rejstříkový soud tímto předpisem neřídil, bylo usnesení obou nižších soudů zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 6579.

Ve firmě veřejné obchodní společnosti stačí sice uvést pouze rodová jména společníků, má se to však státi takovým způsobem, by nebylo pochybností, že jde o společenskou firmu.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1926, R I 1105/26.)

Rejstříkový soud povolil zápis firmy veřejné obchodní společnosti »Podnikatelství staveb Srba-Rubeš v L.«, jejíž veřejnými společníky byli Josef Srba a Josef Rubeš. Rekursní soud k rekursu finanční prokuratury napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle čl. 17 obch. zák. musí firma veřejné obchodní společnosti, neobsahuje-li jmén všech společníků, obsahovati jméno jednoho společníka s dodatkem poměr společenský vyznačujícím. Obsahuje-li firma taková jména všech společníků, rozumí se tím samozřejmě jméno rodové. Ve příčině spojení těchto jmén není zákonného předpisu a stačí tedy každé takové spojení, z něhož poměr společenský jest zřejmý, a stačí tedy zajisté i způsob psaní tak, jak v projednávaném případě jest navrhován, neboť i z něho jest patrné, že jde o společnost dvou osob a nikoli, jak za to má stížnost, o kupce jednotlivce. Poněvadž tedy zvolené znění firmy vyhovuje předpisu čl. 17 obch. zák., není důvodu k jiné úpravě tohoto znění firmy.

Nejvyšší soud zamítl opověď firmy k rejstříku.

Důvody:

Jde o firmu veřejné obchodní společnosti, jejímiž veřejnými společníky jsou Josef Srba a Josef Rubeš. Podle čl. 17 obch. zák. jest firmu veřejné společnosti utvořiti tím způsobem, že se do ní pojmu bud' jména všech společníků, neb aspoň jednoho, avšak s dodatkem vyznačujícím společenský poměr. Lze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že stačí uvedení jmen rodových, avšak musí se to státi takovým způsobem, by nebylo po-

chybností, že jde o firmu společenskou, jak ze zákona zřejmě vychází. Jest častým zjevem, že jednotlivec má dvě jména rodová (na příklad původní a adoptivní), jichž používá současně a která rozděluje od sebe pomlkou. Vyskytne-li se tedy ve firmě jméno Srba-Rubeš, bez jakéhokoli dodatku vyznačujícího společnost, může vzejíti pro širší veřejnost pochybnost, zda jde o firmu jednotlivce Srby-Rubeše, či o firmu společenskou Srby a Rubeše. Firma musí však býti jasná a pravdivá, pochybnosti nevzbuzující. Napadené usnesení není v souhlasu se zákonem, naopak odporuje zřejmě zejména smyslu předpisu čl. 17 obch. zák., dovolací rekurs jest proto v Šu 16 císařského patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. odůvodněn a bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6580.

Jest-li věřitel nesvéprávným, jest odsouditi dlužníka k placení věřiteli k rukám jeho dočasného zákonného zástupce.

Za podmínek Šu 195 nesp. říz. lze požadovati okamžité splacení zapůjčené jistiny ihned žalobou, aniž by bylo potřebí předchozí výpovědi pohledávky, a stačí zmocnění opatrovnického soudu ku podání žaloby.

Stačí, předloží-li opatrovník věřitelův dlužníku kvitanci sice toliko jím (opatrovníkem) podepsanou, avšak opatřenou schvalovací doložkou opatrovnického soudu.

Zaplatí-li kdo cizí dluh, za nějž sám ručí částí svého jmění, vstupuje již sám sebou bez zvláštního postupu v práva věřitelova.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1926, Rv I 601/26.)

Opatrovanka Pavla L-ová zapůjčila 10.000 Kč manželům Františku a Hermíně U-ovým, kteří se zavázali platiti úroky pod následky Šu 195 nesp. říz. Pohledávka byla knihovně zajištěna na domě dlužníků. Hermína U-ová prodala svou polovici domu manželům Alfredu a Karolíně G-ovým. Ježto nebyly zaplaceny úroky za dobu od 1. ledna 1923 do 31. prosince 1924, domáhala se Pavlína L-ová, zastoupená opatrovníkem, na manželích G-ových zaplacení pohledávky 10.000 Kč s přísl. proti vydání kvitance schválené opatrovnickým soudem. Žalovaní namítli najmě, že opatrovnický soud nedal svolení ku výpovědi pohledávky. *Procesní soud* první stolice uznal podle žaloby, *odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil. *Důvody*: Odvolání nelze přiznati oprávněnost, neboť soud první stolice posoudil spornou věc po stránce právní správně. Jest správným, že poručník (opatrovník) podle Šu 233 obč. zák. nemůže jistinu uloženou se sirotčí jistotou bez přivolení soudu vypovědět. Opatrovník vypověděl sice zažalovanou pohledávku bez přivolení soudu, avšak soud opatrovnický udělil mu svolení k zažalování vypovězené pohledávky a schválil dosavadní vedení sporu. Soud odvolací sdílí právní názor soudu první stolice, že tím ustanovení Šu 233 obč. zák. zcela bylo vyhověno, neboť tím schvaluje soud opatrovnický i výpověď jistiny opatrovníkem. Výpovědí tou nastala proto splatnost zažalované pohle-